А ідіть-но, панове, під всі сто чортів.
Ах, як палко скрипаль у провулку химерить.
Я йому не змогла, ну а вам – й поготів,
Відчинити тяжкі зачакловані двері.

Ех, розбити б об діл своє серце сумне.
Ех, розлити б по келихах жалі і млості.
Зачакловані двері тримають мене,
Тож не грюкайте милі, непрошені гості.

Ох, яка мене туга за душу бере.
Ох, яким же вином затопити горлянку?
Сторчголов утікає похмілля старе.
А нове не візьме аж до ранку, до ранку.